

Op de avond van die eerste dag van de week waren de leerlingen bij elkaar; ze hadden de deuren afgesloten, omdat ze bang waren voor de Joden. Jezus kwam in hun midden staan en zei: 'Ik wens jullie vrede!'

Na deze woorden toonde hij hun zijn handen en zijn zijde.

De leerlingen waren blij omdat ze de Heer zagen.

Nog eens zei Jezus: 'Ik wens jullie vrede! Zoals de Vader mij heeft uitgezonden, zo zend ik jullie uit.'

Na deze woorden blies hij over hen heen en zei: 'Ontvang de heilige Geest.

Als jullie iemands zonden vergeven, dan zijn ze vergeven; vergeven jullie ze niet, dan zijn ze niet vergeven.'

Een van de twaalf, Tomas (dat betekent 'tweeling'), was er niet bij toen Jezus kwam.

Toen de andere leerlingen hem vertelden:

'Wij hebben de Heer gezien!'

zei hij: 'Alleen als ik de wonden van de spijkers in zijn handen zie

en met mijn vingers kan voelen,

en als ik mijn hand in zijn zij kan leggen, zal ik het geloven.'

Een week later waren de leerlingen weer bij elkaar en Tomas was er nu ook bij.

Terwijl de deuren gesloten waren, kwam Jezus in hun midden staan.

'Ik wens jullie vrede!' zei hij,

en daarna richtte hij zich tot Tomas:

'Leg je vingers hier en kijk naar mijn handen, en leg je hand in mijn zij.

Wees niet langer ongelovig, maar geloof.'

Tomas antwoordde: 'Mijn Heer, mijn God!'

Jezus zei tegen hem:

'Omdat je me gezien hebt, geloof je.

Gelukkig zijn zij die niet zien en toch geloven.'

Johannes 20, 19-29

Wanneer iemand gestorven is, komen mensen samen. Meestal toch. Familie en vrienden zoeken elkaar op. Ze wisselen herinneringen uit, ze vertellen over wat ze met de overledene hebben beleefd, ze delen pijn en ontgoocheling, ze wenen samen om het gemis en ze lachen samen om wat hen vroeger deed lachen.

Wanneer ze dat blijven doen, wordt de band met de overledene soms opnieuw aangehaald, ondanks het gemis. Daar vinden mensen rust en vrede in, na de pijn van de dood.

Zo was het ongetwijfeld ook na de dood van Jezus. En zo is wellicht de gewoonte ontstaan om samen te komen op de eerste dag van de week en een week later en verder telkens weer op de eerste dag van de week. Toen het evangelie van Johannes werd geschreven – in het laatste stuk van de eerste eeuw – was die gewoonte blijkbaar al goed ingeburgerd. Daar vonden zij vrede. Voor velen van hen was het Jezus zelf, die bij hen was en zei: 'Ik wens jullie vrede!' Zo werd het leven langzaam weer 'goed' (sjaloom).

Dat ging niet zomaar vanzelf. Het evangelie vertelt over Tomas (dat betekent 'tweeling'). In Tomas leven geloof en twijfel als een onafscheidelijke tweeling. Tomas moet door de confrontatie met de dood van Jezus heen: 'Alleen als ik de wonden van de spijkers in zijn handen zie en met mijn vingers kan voelen, en als ik mijn hand in zijn zij kan leggen, zal ik het geloven.' Je kan maar tot geloof in leven na de dood komen, als je eerst de dood hebt aanvaard als realiteit. Aanvaarden betekent niet dat je de dood goed vindt, maar wel dat je de dood in de ogen durft

te kijken om ze een plaats te kunnen geven. Dan kan je het vroegere leven een stuk loslaten en kan het geloof in de verrijzenis groeien. Zo konden zij 'zien' dat Jezus in hun midden kwam, terwijl de deuren gesloten waren. Verrijzenis is niet een dood lichaam dat opnieuw begint te leven. Verrijzenis is opnieuw samen leven.

Zulk proces duurt langer dan drie dagen. In evangelieverhalen wordt gesproken over verrijzenis op de derde dag. Daarbij gaan we niet aan het tellen. De 'derde dag' is symbool voor 'de dag van God'. God is het die ervoor zorgt dat leven verder gaat dan de dood. En dat viere wij nog altijd op de eerste dag van de week.

De pijn om het lijden en de dood van een geliefde medemens kan heel diep zitten. Er is verdriet en onmacht, soms zelf boosheid. Wat te zeggen over de christenen in Sri Lanka, die samenkwamen op de eerste dag bij uitstek, Pasen, om verrijzenis te vieren. Ze werden daar met velen gedood. Bij wie achterbleven is er niet alleen pijn, onmacht en verdriet, maar ook woede en zelfs wraakgevoelens. Dat is heel menselijk en normaal. Hoe komen zij dat te boven? Hoe kunnen zij ooit geloven in leven na de dood?

Hopelijk kunnen zij samen komen om te luisteren naar elkaar en te spreken met elkaar, om hun verdriet te delen en ook hun woede en hun wraakgevoelens. Samen komen, samen wenen en samen spreken, op de eerste dag van de week en op andere dagen is een gebeuren van zorg en liefde. Liefde is de sleutel voor het leven. Liefde is de sleutel voor de verrijzenis. Bij God is niets onmogelijk.

God van leven,
de dood veroorzaakt vaak
veel pijn en verdriet.
Het gemis kan heel groot zijn.

Breng ons samen,
om samen te wenen,
samen pijn en onmacht te delen.
samen los te laten wat vroeger was.

Breng ons samen
op de 'eerste dag van de week'
om Brood en Beker te delen
en Jezus in ons midden te weten.

Breng ons samen
om zijn vrede – jaloom
te vinden en te delen
en daar vrede in te vinden.

Breng ons samen
om nieuwe verbondenheid te vinden
met geliefden die gestorven zijn
en die tóch leven.

Breng ons samen
om te ontdekken en te geloven
dat de verrijzenis van Jezus
eeuwige toekomst brengt
voor ieder van ons.

Amen.

Foto: Thomaswebsite

In het Licht van Gods Woord

Samen komen